

ALDRIG MERE KRIG stiftet 17. oktober 1926. Dansk sektion af WAR RESISTERS INTERNATIONAL

Pacifisme
Militernægtelse
Civil ulydighed
Ikkevold
Freds – og
Konfliktløsning

Kampvogn afmilitariseret med lyserød maling

PACIFISME ER EN LIVSHOLDNING
ALDRIG MERE KRIG!

Læs pacifistiske artikler fra Aldrig Mere Krigs Nyhedsbreve

SJÆLLANDSKE MEDIERS LÆSERE VIL IKKE BRUGE FLERE PENGE PÅ MILITÆRET

NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen har opfordret Danmark og de øvrige europæiske lande til at hæve forsvarsbudgetterne. Sjællandske Medier har spurgt deres Læserpanel, og 70 procent svarede klart Nej. NATO har en målsætning om at alle lande skal bruge mindst to procent af bruttonationalprodukt. Kun Estland, Grækenland, Storbritannien, USA og snart Polen gør dette. Danmark bruger nu 1,4 procent, så det ville kræve en øgning til militæret på 50 procent. Til september er de nationale forsvarsudgifter hovedtemaet på Anders Fogh Rasmussens sidste NATO-topmøde. Argumentet er at Rusland har øget sine forsvarsudgifter med 50 procent, hvilket dog kun har bragt dem op på knap ni procent af NATO-landenes fælles budget.

FÆRRE NÆGTER – MEN DET ER IKKE ØGET KRIGSLYST

Mens der i 2005 var 546 militærnægtere, er tallet styrt dykket siden. Året 2012 gav kun 74 militærnægtere, det forventede tal for 2013 var 53, og i 2014 er der kun planlagt plads for 38 nægtere i alt. Tallet skyldes ikke at der nu procentvis er færre uvillige, men er mest en konsekvens af at der indkaldes færre, samtidig med at mere end 95 procent af de værnepligtige har meldt sig frivilligt, så statens behov for at tvangsudskrive folk til militærtjeneste er begrænset.

NY MINISTER – FREDELIGT FOKUS PÅ ARKTIS?

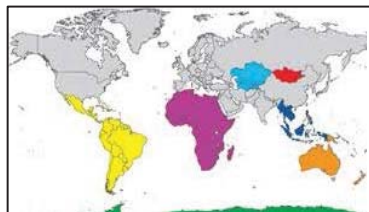
I 2010 blev der afholdt et møde i Folketinget om en Arctic Nuclear Weapon Free Zone, med MFere fra den daværende opposition. Blandt deltagerne var nuværende indenrigsminister Margrethe Vestager. I referatet står:

"Margrethe Vestager said that she remembered participating in marches against nuclear weapons, and hoped that it would now be possible to place issues relating to elimination of nuclear weapons on the agenda of the Danish Parliament".

Store dele af kloden er allerede traktatfæstede som Nuclear Weapon Free Zones, men desværre har hverken Vestager, Villy Søvdal, Jeppe Kofod eller andre af de tidligere støtter endnu taget initiativ til at foreslå dette for Arktis, hvor både den russiske Kola-halvø og USAs Thulebase ligger.

EU-FORBEHOLD HJÆLPER MOD DANSKE VÅBENPUSHERE

EU vil styrke sin våbenproduktion gennem støtte til droner og andet nyt militært isenkram, men de danske forbehold stritter imod. Mens andre af EUs våbenfabrikker kan komme på bistandshjælp gennem den ny aftale om europæisk sikkerhedspolitik, er de danske udelukket. EU-aftalen blev vedtaget i december på et EU-topmøde, hvor NATO's generalsekretær for første gang sad med ved bordet.

EFTERLYSNING: EN AMBITIØS SIKKERHEDSPOLITIK!

Af Frants Villadsen, Hasse Schneidermann og Tom Vilmer Paamand

"Giv freden en chance, giv diplomatiet en chance, hold op med at slå – og tal sammen!" Budskabet fra FN's generalsekretær Ban Ki-moon er enkelt og klart, og samtidig et fremragende grundlag for en tidsvarende sikkerhedspolitik for Danmark. Generalsekretæren reagerer med eftertænksomhed, selv om han ser de samme billeder af dræbte børn i Syrien, der også fylder danske avisers forsider. Regeringsledere reagerer på den fælles bestyrtelse med planer om at bombe, men store dele af deres befolkninger bakker ikke op. Noget nyt er på færde. I skrivende stund tøver politikerne, og de straffende bomber er endnu ikke på vej mod Syrien. Også i Danmark tøver regeringen, selv om den for længst har meldt ud, at Danmark gerne deltager i en militær intervention.

USA's præsident Barack Obama har problemer med sin hjemlige opbakning. Den republikanske opposition efterlyser mere præcise strategiske og taktiske mål, en exit-strategi og et succeskriterium. Det samme sker i Danmark, hvor Venstres leder Lars Løkke Rasmussen stiller lignende krav. Dansk Folkeparti og Liberal Alliance er sammen med Enhedslisten direkte imod, at Danmark kaster sig ud i endnu et militært indgreb.

Måske ender det atter med bomber, for det er sædvanligvis den eneste løsning, der ligger klar i værktøjsskuffen. Netop derfor er det vigtigt, at den nuværende tøven bliver brugt konstruktivt. Den er et godt udgangspunkt for at nytænke Danmarks sikkerhedspolitik, for at skabe en bredere vifte af alternative løsningsmodeller at vælge fra, både nu og når der næste gang opstår akut behov for handling. Denne kronik er en efterlysning af sådanne alternative løsninger. Vi er fra foreningen Fredsministerium.dk, som er et relativt nyetableret og voksende samarbejde mellem en lang række organisationer i fredsmiljøet, samlet om det fælles mål at få oprettet et fredsinstitut i statsligt regi med reel nytænkning. For os at se har Danmark behov for på dette niveau at få gennemført en nøgtern evaluering af effektiviteten af de seneste tiårs militære indgreb, kombineret med udviklingen af alternativer, baseret på at ny forskning peger på, at tidlig indgriben med ikkemilitære midler har størst chance for at skabe varig fred.

Historisk står Danmark lige nu med en unik mulighed, da kamptropperne er vendt hjem fra krigszonerne i fjerne lande. Forskerne er så småt begyndt på vurderingerne, og de ser ikke særligt positive ud. Dette bakkes i høj grad op af debatten i medierne, hvor der allerede er gang i de mere tænksomme overvejelser. Det interessante er ikke længere hvem der gjorde hvad, men hvordan Danmark kommer videre. Når vi peger på behovet for et fredsinstitut, skal dette ses i sammenhæng med et ønske om at danske politikere ikke fastlåser de økonomiske muligheder i et fortsat højt forsvarsbudget, og indkøb af nye kampfly. Heldigvis er der endnu ikke skrevet bindende kontrakter. Der er derfor fortsat mulighed for at kvalificere debatten, så den ikke drejer sig om hvilke kampfly der er bedst – men i

stedet om hvilke opgaver, der skal løses og hvordan. Når der nu er et flere milliarder kroner stort råderum afsat til sikkerhed, bør en solid del af midlerne bruges til *fredsførelse*. Hermed mener vi den humanitære og konfliktforebyggende, miljømæssige og sociale indsats. Under statsminister Anders Fogh Rasmussen fremstod aktivistisk udenrigspolitik som en modsætning til tidligere tiders påstået fodslæbende politik.

Men det aktivistiske var ikke nyt. Danmark har siden 1950'erne konsekvent deltaget udfarende i verdens brændpunkter, men altid under FN's flag.

Dansk sikkerhedspolitik skal efter vor opfattelse fortsætte i dette spor, men baseres på en helt anderledes videnskabelig tilgang til internationale konflikter. Vi sidder ikke med alle svarene, blot med en masse spørgsmål, som også resten af verden har stort behov for at finde svar på.

Samtidig med at manglen på en uvildig evaluering af de militære værktøjers tid fortsat er iøjnefaldende, har freds- og konfliktforskningen stort set været nedlagt. Den nuværende regering har heldigvis bevilget 15 millioner kroner til et "Forskningscenter for løsning af internationale konflikter". Også Dansk institut for internationale studier (DIIS) fik øget bevillingen. Beløbene er dog fortsat alt for små til at fredsfolkene kan give solidt med- og modspil til de militære forskningsinstitutter. Her skal helt andre beløb på bordet, så de danske fredsfolk får endnu bedre muligheder for at samarbejde hele vejen rundt, fra Forsvarsakademiet over Udenrigsministeriets diplomater til ulands- og bistandsorganisationernes dygtige folk.

De hjemvendte soldater har masser af nyttige erfaringer, og det samme har mange af vore indvandrere og flygtninge. Købet af nye kampfly bliver markedsført som om det vil skabe masser af varige arbejdspladser, selv om sporene fra medproduktionen af F-16 kampflyene burde skræmme. Kun få af de involverede virksomheder overlevede længere end de statsstøttede ordrer. Aktuelt er EU ved at lukke helt ned for at sådanne krav om modkøb og medproduktion fremover vil være mulige, så omstilling er nødvendig.

Oprettelsen af et fredsministerium kan over nogle år sætte fuld skrue på udviklingen af alternative diplomatiske, freds- og konfliktløsninger, hvor vi ser masser af nye arbejdspladser. Nedlagte kaserner kan genåbnes til lokale fredsuddannelser, og der er brug for produktion af smart udstyr til udstationeringen samt overvågning af konfliktområder.

Vi foreslår at *tage angrebet ud af Forsvaret* ved at etablere en *fredsaktivistisk udenrigspolitik*, så Danmarks internationale indsats i højere grad kan leve op til de erklærede mål. Når det nuværende statsapparat mest har erfaring med militære løsninger på konflikter, er det kun sådanne forslag, som embedsværket stiller.

Danske politikere mangler adgang til en langt bredere værktøjskasse. For at nå så radikalt et mål som en fredsaktivistisk udenrigspolitik, er der nødvendigt både at skaffe bred folkelig opbakning og politisk vilje for en fredsminister til at koordinere overgangen. Denne minister skal gennem bevillinger til forskning skabe nok viden på området og tillid til metoderne, så embedsmændenes konfliktoptrappende rutiner kan brydes.

En dansk fredsminister er ikke en ny ide. Kristen Helveg Petersen fungerede som nedrustningsminister under den radikalt ledede Baunsgaard-regering. En række andre lande kloden rundt som f.eks. Canada, New Zealand og Sverige har også haft dem. Gruppen bag Fredsministerium.dk ønsker, at Danmark fører en virkelig ambitiøs udenrigs- og sikkerhedspolitik med visioner. Vi ønsker et land, der bliver kendt for sit fredsministerium, der fokuserer på alternativer til krig og vold, når konflikter skal løses.

For Fredsministerium.dk er *fred* ikke blot et nyt dækningsnavn for varetagelse af et lands snævre nationale interesser. I et rigt land som Danmark er der råd til at føre en intelligent og ambitiøs udenrigs- og sikkerhedspolitik. Internationalt skal vi presse på for et øget sikkerhedspolitisk samarbejde, i Norden, EU og FN, men altid på fredens præmisser.

Danmark ny sikkerhedspolitik vil kunne ligge flot i forlængelse af de indledende ord fra FN's generalsekretær, og følge FN-pagtens krav, der også står som NATO's officielle formål, nemlig at *bilægge mellemfolkelige tvistigheder ved fredelige midler*.

En længere version af teksten med mange flere gode detaljer kan ses på

Fredsministerium.dk/pdf/kronik_fredsministerium.pdf

Ovenstående blev skrevet som optakt til Fredsministeriets Dialogmøde på Christiansborg i september 2013 om en fredsaktivistisk udenrigspolitik. Det store panel rummede folketingspolitikere og forskere, og mødet samlede 60 meget aktive deltagere. Se TV Gaderummets optagelse:

[Youtube.com/watch?v=_b40WxJB2Cw](https://www.youtube.com/watch?v=_b40WxJB2Cw)

NELSON MANDELA STOD FOR GRÆNSELØS FORSONING

Af Tom Vilmer Paamand

Den kendte aktivist og senere præsident Nelson Rolihlahla Mandela døde den 5. december. Han tilbragte 27 år i fængsel for sin overbevisning, og var i perioder en varm forkæmper for ikkevold under Sydafrikas hårde apartheid-styre. Hans største arv bør blive Forsoningsdomstolen, som han opfandt sammen med Desmond Tutu for at skabe sammenhængskraft i stedet for et yderligere opsplittende retsopgør.

Han mødte glad og smilende sine værste modstandere – selv de generaler, der havde stået i spidsen for grusomhederne under apartheid. Han var også meget bevidst om at være et menneske og dermed fuld af fejl, hvilket hjalp til hans forståelse af andre. Mandela efterlader sig mange fine tekster med flot tænkte overvejelser om kampens metoder, ikke mindst hans forsvarstale fra 1964, hvor han stod anklaget med en mulig dødsstraf foran sig. Han arbejdede gennem befrielsesbevægelsen *African National Congress*, som Mohandas Gandhi oprindeligt havde grundlagt.

De mange årtiers ikkevoldelige arbejde havde ikke ført til forbedringer af forholdene, og i lyset af Sharpeville-massakren hvor 69 fredelige demonstranter blev dræbt, oprettede Mandela i 1961 ANCs væbnede arm, som han dog længe søgte at fastholde som ubevæbnede sabotører. Han blev selv fængslet for at stå bag fire sabotageaktioner. Omtrent samtidig var Amnesty International blevet grundlagt og Mandela var i 1962 kommet med blandt foreningens første Samvittighedsfanger, men ANCs omsving bort fra ikkevold fik ham hurtigt slettet fra listen igen. Amnesty Internationals overvejelser fra 1964 er interessante for pacifister med det grundlæggende spørgsmål om mænd som Nelson Mandela skulle støttes, når de gennem begivenhedernes pres havde set sig nødsaget til at anbefale en grad af magtanvendelse i modstanden mod Sydafrikas nationalistiske regering. Denne sag var særligt gribende, fordi Mandela også dengang tidligere havde været stærkt engageret i principperne om ikke-vold.

Men selv med den største sympati besluttede AI sig alligevel til ikke at tildele titlen Samvittighedsfange, på grund af brugen af vold. Selvom det er sket under 'konventionel krigsførelse', må en vis grad af tilbageholdenhed udøves. Dette udelukker dog ikke andre, der har følt sig tvunget til symbolske fysiske handlinger, som for eksempel at rive flag ned eller ødelægge plakater, eller udelukker dem der har forsøgt at beskytte sig selv mod skydevåben."

Mandela kom således til at præge AI også som negativt eksempel. Efter sin løsladelse udnævnte AI ham dog til deres "*Ambassador of Conscience*".

Hans store venlighed gjorde, at han holdt fast i kontakten selv til en perlerække af diktatorer og andre galninge, der havde støttet ANC under kampen. Og med sin bitch af en kone Winnie, der blev herostratisk berømt for i en tale at hylde levende afbrænding af mistænkte forrædere. Til sidst i sit liv fik Mandela desværre som præsident (ligesom Václav Havel) grisset fingrene godt til med nogle voldsomt grimme våbenhandler. Der var ihærdige danske forsøg på at påtvinge Sydafrika

Standard Flex skibe med en argumentation om æresgæld for støtten til ANC under apartheid. I stedet gik Sydafrikas milliardindkøb af ubåde, skibe og krigsfly til engelsk, tysk og ikke mindst svensk industri – alle med en hulens masse bestikkelse. Et par af Mandelas personlige humanitære fonde skulle også være blevet forgyldt ved den lejlighed – der gik pengene dog til noget godt. Intet tyder på at han selv stod bag, mod bastant pengemagt er end ikke en Mandela nok.

Mandela efterlader sig trods dette et umådeligt smukt eftermæle. Et stort og smukt menneske – en tidligere terrorist, der nåede at gøre hele verden bedre gennem sit store eksempel.

[Amnesty.org/en/library/asset/POL10/001/1965/en/08f6fbc5-fe17-4d24-8b6bc181135bd8b4/pol100011965eng.pdf](https://www.amnesty.org/en/library/asset/POL10/001/1965/en/08f6fbc5-fe17-4d24-8b6bc181135bd8b4/pol100011965eng.pdf)

NOBELS FREDSPRIS TIL ALDRIG MERE KRIG!

Teknisk set har alle EU-borgere vel "fået" Nobels Fredspris nu, hvad enten vi så er enige i argumentationen for det eller ej. Men faktisk fik AMK noget mere direkte Fredsprisen allerede i 1997, hvor vi var en del af *International Campaign to Ban Landmines*. AMK samarbejdede i den periode med *European Network Against Armstrade* om den

europæiske del af kampagnen mod landminer, og det var AMK-folk der beskrev Danmarks daværende landmineproduktion til den landerapport, der samlede al verdens landmineproblemer til fremlæggelsen i FN.

Resultatet blev som bekendt den officielle *Ottawa-aftale* mod enhver brug af landminer. Aftalen er i dag underskrevet af Danmark og 156 andre lande, og kun 35 står udenfor, heraf desværre meget store lande som Indien, Kina, Rusland og USA. I vores nabolag tøvede Finland, men kom så med i år. De øvrige udenfor afspejler verdens brændpunkter, så de fleste lande i Mellemøsten inklusive Israel er fortsat ikke med. Den vellykkede kampagne havde i Danmark stor lokal opbakning fra blandt andre de gæve damer i henholdsvis Kvinder for Fred og Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed. Ildsjælen Jody Williams fra USA modtog Fredsprisen delt med hele kampagnen. Medstifteren Rae McGrath tog imod på alle deltageres vegne.

[HRW.org/reports/1999/landmine/WEBEUR1.html](http://hrw.org/reports/1999/landmine/WEBEUR1.html)

Den 1. november 2012 skrev International Campaign to Ban Landmines til FN, at: "*In today's world, any use of antipersonnel mines is unacceptable and must be strongly condemned. We need to finish the job we started twenty years ago to put a final end to these weapons.*"

FRED TIL FORANDRING

Af Tom Vilmer Paamand

Der er masser af velfungerende alternativer til bomber og krig. En ny dansk bog fokuserer på de positive historier, hvor krigen ikke kom, og konflikter blev løst med fredelige midler. Den er skrevet af fredsforsker og fredsaktivist Majken Jul Sørensen – og da jeg har redigeret hendes bog, kan jeg stå inde for at indholdet i høj grad er brugbart. For eksempel var ikkevoldelig modstand en solid del af kampen mod Apartheid i Sydafrika, som ellers var en meget voldelig konflikt. Men som i dag især huskes for Nelson Mandela og Desmond Tutu, der sammen var med til at opgøre efter omvæltningen blev baseret på forsoning, og ikke på hævn.

Den slags tiltag hjælper til at fastholde freden – og bør altså indgå også i Danmarks udenrigspolitik. Historisk set er ikkevoldelige revolutioner simpelthen en mere succesfuld strategi, end væbnede revolutioner – netop fordi de er mere holdbare. Denne påstand dokumenteres i en undersøgelse fra bogen. Her sammenlignes 323 voldelige og ikkevoldelige kampagner mellem 1900 og 2006. Resultatet er, at ikkevoldskampagner har næsten dobbelt så stor sandsynlighed for at opnå hel eller delvis succes, som deres voldelige modstykker. Alligevel er det altid krigen politikerne finder frem fra deres stærkt begrænsede værktøjskasse, når der skal løses konflikter rundt om i verden. Selv under en såkaldt "rød regering" i Danmark, blev bomberne fundet frem som løsning, da der pludselig skulle "skabes demokrati" i Libyen.

Jeg spurgte her på Folkemødet lederen af Center for Militære Studier, hvorfor de aldrig overvejede alle de mulige trin, der kunne tages, før værktøjskassen med krigsfly blev fundet frem. Han opsummerede mit spørgsmål til, at enten kunne man bombe, eller slet intet gøre. Vi er altså oppe mod meget tykke betonejerner, før sådanne fredeligere overvejelser får plads.

Det evige spørgsmål til fredsaktivister er fortsat, at hvad var dog alternativet. "Vi havde ikke andre muligheder, så bomberne var nødvendige." Men bogen har en alenlang række eksempler på løsninger, der ikke er teoretiske påfund, men detaljeret historie om fredelige løsninger, og hvordan de blev udført og fungerede – i virkeligheden.

Selv midt i et krigshelvede er der altid mennesker, som arbejder for fred uden selv at ty til vold. Men kan så vælge at støtte de voldelige iblandt dem, og skabe

militære løsninger. Eller støtte dem, der fortsat prøve at lave om på verden, men gør det uden bomber.

Ofte har politikere og andre mennesker en grundlæggende ide om, at vi mennesker er voldeligt af natur. Det findes der også masser af undersøgelser, der synes at bekræfte. De har bare den slagside, at de finder hvad de leder efter. Modsætningsvis er det faktisk nemmere at argumentere for, at vi er fredelige væsener – hvis vi fx sammenligner vores art med mere nærliggende fredelige dyr, i stedet for dumt at spejle os i de voldelige.

Men hvorfor er der så ikke nogen, der gør noget for freden? Det er der også, kloden rundt. Vi hører bare ikke så meget om det. I Nigeria bliver lokale spændinger holdes i ave af et initiativ, der oprindeligt blev startet af en muslimsk imam, og en kristen præst. Begge tilhørte meget militante grupper, men er nu gået sammen for at sikre, at konflikterne bliver løst uden vold.

I Colombia har der været borgerkrige og interne konflikter i årevis. Også narkotika-baronerne sætter sig tungt på områder. Men selv her har grupper skabt lokale *fredssamfund*, landsbyer og landområder, som de erklærer står uden for konflikterne – og det lykkes for dem.

Bogen beretter fra Guatemala, hvor lokale fagforeningsfolk og menneskerettighedsforkæmpere har kunnet arbejde mere frit efter at have fået bodyguards – for disse "bodyguards" er ubevæbnede ledsagere, hvis stærkeste "våben" som fredsvagter er, at de er udlændinge. På grund af de mulige diplomatiske problemer, fungerer den ikkevoldelige beskyttelse her som et effektivt værn.

Nutidens danske "aktivistiske udenrigspolitik" er blot en pænere omskrivning af "krigen som politisk værktøj", endnu et eksempel på tidens nysprog og forskønnende omskrivelser. Men der findes masser af fredelig ammunition til at stå imod vores stadig mere militariserede verden. Danmark har altid ført en "aktiv udenrigspolitik". Tidligere var det med noget mere fredelige midler, at Danmark førte sig frem. Mange kan huske, da danskere tidligere var udsendt som fredsbevarende FN-soldater iført blå baretter, blandt andet i Gaza. Deres aktivitet var nærmest som de her omtalte fredsvagter, for FN-soldaterne blokerede for volden ved at stille sig i mellem stridende parter.

De blå baretter havde den gang en autoritet så stor, at ingen havde lyst til at skyde på dem. For hvis en af de stridende parter blev afsløret i det, mistede de al international opbakning. Så en vej at gå var måske at vende tilbage til at genskabe en aktiv udenrigspolitik forankret i fredsbevarende og brede FN-mandater, som Danmark tidligere blev bredt respekteret for – og ikke den nuværende politik, som kun amerikanske præsidenter kan holde af. Vi må arbejde hårdt på at gå imod debatternes ensidige fokus på krig og voldelige løsninger, og vise dem, at en anden verden er mulig.

Majken Jul Sørensen's bog: "På barrikaderne for fred – inspirerende historier om ikkevold" er på 300 sider og udgivet i samarbejde med Aldrig Mere Krig.

AldrigMereKrig.dk/komntar/barrikade.htm

REVOLUTIONERENDE EGYPTEN

Af Matt Meyer fra War Resisters' Internationals Africa Working Group - august 2013

Det er nødvendigt at fordømme vilkårlig vold, især når det stammer fra en militær styrke så meget mere magtfuld end ofrenes. Hundredvis af døde egyptere, hvoraf de fleste var pro-Morsi demonstranter, er uden tvivl en tragedie, der fortjener international opmærksomhed og fordømmelse. Også selv om militante i Det Muslimske Broderskab selv opsøgte disse kampe med de væbnede styrker, og martyrium blev åbent diskuteret, planlagt og forberedt. De har blandet vold med civil ulydighed, en kendsgerning skjult af mange medier, men ikke overset af de fleste egyptere. De egyptiske væbnede styrker gjorde blot hvad stående hære normalt gør. De brugte massiv overmagt, som er den eneste måde, de er uddannet til at ordne et politisk problem på.

Vore partnere i den egyptiske anti-militaristiske bevægelse *Nej til værnepligtsloven* forstod fra starten, at de farligste langsigtede konsekvenser af begivenhederne i juli kunne blive en styrkelse af troen på de væbnede styrker og militære midler. Den onde cirkel af statslig vold må udskiftes med et nationalt projekt for alternativer til voldelige løsninger, et projekt til modstand og forsoning. I Cairo var der rygter om "fremmede ballademagere". Men ikke-voldelige kampagner, så massive som dem, vi har været vidne til i Egypten, kræver langt dybere grund hos befolkningen, end penge kan købe eller udenforstående kan mobilisere.

Som den panafrikanske pacifist Bill Sutherland underviste, bør man altid presse på for at gøre ikkevoldelig aktion så revolutionær som mulig, og revolutioner så ikkevoldelige som muligt. Drømmen om et afrikansk syd til nord netværk for revolutionær ikkevold kan være et skridt tættere på, da der er planer for en sådan større konference sommeren 2014. Undertegnede forfatter er stadig imponeret over perspektivet i en kommentar af aktivisten Shamus Cooke, der bemærkede at "der er bred opbakning til et politisk program, der kan tjene flertallet af egypternes behov. Når disse krav er korrekt formuleret og effektivt organiseret, vil situationen i Egypten have ændret sig fundamentalt, da folk i Egypten så vil have fundet deres kollektive stemme om hvad de kollektivt stræber mod, og let kan skubbe forhindringerne for deres revolution bort en gang for alle".

Folkets magt i Egypten har lige så meget potentiale nu som i 2011, på trods af den rædselsvækkende vold. Og denne magt er ikke, som journalisten Philip Rizk skriver, inde i et isoleret vakuum: "På trods af de forskellige sammenhænge, på tværs af Brasilien, Tyrkiet og Chile, i Grækenland, Spanien, Portugal og USA, er der mennesker, der går på gaden. At se alle disse revolutionære øjeblikke i en fælles sammenhæng betyder, at med eller uden demokrati, med eller uden valg er folkestyret er flyttet til gaden, og ud af institutionerne og de offentlige kontorer."

Vores rolle er ikke kun at støtte og lære af Egyptens bevægelser i dag, vores rolle er helt sikkert at slutte os til dem.

Denne artikel er oversat og voldsomt forkortet fra:

Newclearvision.com/2013/08/23/revolutionary-egypt/

Bliv medlem af AMK

Støt freden - "knæk et gevær med os

Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere

Kontakt:

Aldrig Mere Krigs Landskontor,
Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm
Telefon: +45 97373163
E-mail: info@AldrigMereKrig.dk

www.AldrigMereKrig.dk

Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikke-vold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.

__Oplysning om Aldrig mere krig

Inkluderet i medlemskabet er bogen "Krudt uden Kugler" og AMKs emblem

__Enkeltperson	kr. 225
__Par	Kr. 300
__Uddannelsessøgende	Kr. 150
__Pensionist	Kr. 150
__Civil Værnepligtig	Kr. 150

Navn

Adresse

Tlf.

E-mail

At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer.

- derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager - det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke.

Fred er en menneskeret - Krig er en forbrydelse mod menneskeheden
Konflikter bør altid løses med fredelige midler

Læs principprogram og vedtægter:

www.AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm

PACIFISME ER EN LIVSHOLDNING

Aldrig Mere Krig er Danmarks eneste sammenslutning for konsekvent krigsmodstand. Vi står som pacifister principielt fast mod brugen af vold og krig i alle slags konflikter, uanset hvem der har våbnene i hænderne.

Pacifisme og ikkevold er ikke passivt at vende den anden kind til verdens uretfærdighed, men aktivt at arbejde for at fjerne årsagerne til krig og konflikt. Alle husker Murens fald, hvor Østeuropas militante regimer faldt uden megen vold, da folket krævede forandringer. Selv om området var tungt bevæbnet, skete det stort set med fredelige midler.

Historisk set er ikkevoldelige omvæltninger en mere effektiv og langtidsholdbar metode til vælte en diktator eller bekæmpe en besættelsesmagt med, end guerillakrig og bomber er. Militære sejre fører ofte til militariserede samfund, mens protester, strejker og ulydighed skaber samfund med plads til aktive borgere. Fred er en menneskeret og krig er en forbrydelse mod menneskeheden. Et militært forsvar virker i sig selv konfliktskabende, og bør fuldstændig afskaffes. Alternativet er forebyggelse, tidlig mægling og i tilfælde af angreb eller besættelse et ikkevolds-forsvar, som bygger på civil modstand. Udenrigspolitisk støtter vi alle skridt mod afrustning og afspænding. Dette kan ske ved mægling, nedrustning, militært udtyndede zoner og egentlige fredszoner. Mange af disse skridt er allerede i brug, men er meningsløs konfliktoptrapning, når de gennemtvinges under trussel om vold. Sats i stedet på samarbejde gennem humanitær, diplomatisk og folkelig konfliktløsning gennem kontakt på tværs af alle grænser.

Konflikter og interesse modsætninger mellem stater, nationer og personer skal løses ved forhandling og uden brug af militær eller økonomisk magt. En konflikt er aldrig entydig, og hele folkeslag kan ikke erklæres for hinandens fjender. Vi bekæmper derfor ensidige fjendebilleder, og har på forhånd valgt side imod krig og vold. Blot ved at droppe den militaristiske udenrigspolitik kan der frigøres rigeligt med midler til opbygning af en fredskapacitet på alle niveauer – lige fra folkeskolen til regeringen. Ikkevoldstræning og forskning i konfliktløsning kan give beslutningstagerne en mere rummelig værktøjskasse, så der ikke altid gribes efter bomber, når målet er fred. At være pacifist er en livsholdning, der rækker ud over partipolitik og religion. Derfor er Aldrig Mere Krig en forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager – det er selve livet, det drejer sig om. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926, og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer. Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde.

Se mere på www.AldrigMereKrig.dk